

Liane Moriarty

Merele nu cad niciodată

Traducere din limba engleză de Monica Vlad

Prolog

Bicicleta zăcea pe marginea drumului sub un stejar cenușiu, cu ghidonul într-un unghi ciudat, ca și cum fusese aruncată cu furie.

Era într-o dimineață de sâmbătă, devreme, în a cincea zi de caniculă. Mai bine de 40 de incendii continuau cu obstinație în întreg statul. În șase orașe regionale erau instalate plăcuțe pe care scria „în curs de evacuare”, însă aici, în Sydney-ul suburban, doar bolnavii de astm se aflau în pericol, așa că erau sfătuiți să rămână în case. Perdeaua de fum care cădea peste oraș avea o amenințătoare nuanță de galben-cenușiu și era la fel de groasă precum smogul londonez.

Străzile pustii erau tăcute, cu excepția murmurului subteran al cicadelor. Oamenii dormeau după nopțile fierbinți și neliniștite, pline de vise tulburi; doar cei matinali căscau și își plimbau degetele pe ecranele telefoanelor.

Bicicleta abandonată era nouă-nouță, promovată drept „bicicletă vintage de damă”: verde-mentă, cu șapte viteze, cu o șa crem de piele și un coș alb de răchită. Genul de bicicletă pe care puteai să-ți imaginezi că mergi, în aerul proaspăt și rece al unui sat european de munte,

purtând mai degrabă o beretă decât o cască și având o baghetă franțuzească la subraț.

Patru mere verzi zăceau împrăștiate pe iarba uscată sub un copac, ca și cum ar fi căzut din coșul bicicletei și s-ar fi rostogolit până acolo.

O colonie de muște negre zăceau împrăștiate în diferite puncte pe spițele argintii ale bicicletei, atât de nemișcate, încât păreau moarte.

Mașina, un Holden Commodore V8, vibra în ritmul unei melodii rock din anii 1980 în timp ce se apropia de intersecție, nepermis de rapid în acest cartier rezidențial.

Stopurile se aprinseră și mașina întoarse cu scârțâit de roți și opri în dreptul bicicletei. Muzica încetă. Șoferul se dădu jos, trăgând dintr-o țigară. Era slăbănog, cu picioarele goale și pieptul dezgolit, purtând doar un șort albastru. Lăsă portiera deschisă și se deplasă pe vârfuri, cu o grație exersată de balerin, pe asfaltul deja fierbinte și pe iarbă, unde se lăsă pe vine pentru a studia bicicleta. Mângâie roata din față, spartă, a bicicletei, ca și cum ar fi fost membrul unui animal rănit. Muștele bâzâiră, brusc înviate și agitate.

Bărbatul se uită într-o parte și în cealaltă pe strada pustie, trase un fum adânc din țigară, ridică din umeri, apoi înșfăcă bicicleta cu o mână și se ridică în picioare. Se duse la mașină și o băgă în portbagaj de parcă era un bun achiziționat, apoi dezasamblă îndemânată roata din față cu dispozitivul de decuplare rapidă, ca să încapă mai bine.

Se sui la loc în mașină, închise ușa și demară, bătând în volan ritmul piesei AC/DC „Highway to Hell“, mulțumit de sine. Cu o zi în urmă, fusese Ziua Îndrăgostiților, chipurile, și, deși el nu credea în prostia asta capitalistă, avea de gând să-i dea bicicleta nevastă-sii și să-i zică la

mulți ani de Ziua Îndrăgostiților, iubi, făcându-i ironic cu ochiul, iar asta va fi revanșa lui pentru alaltăieri, ceea ce însemna că existau mari șanse să aibă noroc diseară.

Nu avea să fie norocos. Dimpotrivă, chiar mare ghi-nionist. Douăzeci de minute mai târziu era mort, ucis pe loc într-o coliziune frontală. Un șofer de semiremorcă de pe autostradă nu văzuse semnul de oprire obturat de un arbore-de-cauciuc care crescuse excesiv. Localnicii se tot plângeau de luni de zile în legătură cu acel semn de circulație. Avea să aibă loc un accident, ziceau ei, iar acum iată că se întâmplase.

Merele putreziră repede la căldură.

Capitolul unu

Doi bărbați și două femei stăteau în colțul îndepărtat al cafenelei, sub o fotografie înrămată, cu un câmp de floarea-soarelui la răsărit, în Toscana. Erau înalți ca niște baschetbaliști și, în timp ce se aplecau în față peste masa rotundă cu blat de mozaic, frunțile aproape că li se atingeau. Vorbeau cu voce joasă și intensă, de parcă ce-și spuneau avea legătură cu spionajul internațional, ceea ce părea un lucru nepotrivit în această cafea mică suburbană, într-o dimineață de sâmbătă plăcută și văratică, cu felii de chec cu banane și pere, proaspăt copt, care înmiresma aerul, și cu muzică rock difuză care se auzea ușor de la radio, în acompaniamentul espressorului ce șuiera și măcina sângețos.

— Cred că sunt frați, îi zise chelnerița șefului său.

Chelnerița era singură la părinți și era fascinată de frați și surori.

— Seamănă foarte bine între ei, adăugă ea.

— Le ia prea mult timp să comande, zise șeful, care făcea parte dintr-o familie cu opt copii și nu era deloc impresionat de ideea de frați și surori.

După furtuna violentă cu grindină de săptămâna trecută, veniseră ploii binecuvântate timp de aproape o

săptămână. Acum, incendiile erau sub control, fumul se risipise, fețele oamenilor erau curate, iar clienții umblau din nou de colo-colo, cu bani la ei, așa că trebuiau să servească repede la mese.

— Au zis că n-au avut timp să se uite pe meniu.

— Întreabă-i din nou!

Chelnerița se apropie iar de masă, observând acum că fiecare stătea în același fel, cu gleznele încolăcite în jurul picioarelor din față ale scaunelor, de parcă le-ar fi fost teamă să nu alunece.

— Scuzați-mă!

Ei n-o auziră. Vorbeau toți deodată, vocile suprapunându-li-se. Erau cu siguranță rude. Vorbeau la fel: cu voci joase, profunde și răgușite. Erau oameni cu gâtul uscat și cu multe secrete.

— Practic, nu poți spune că a dispărut. Ne-a trimis mesajul ăla.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred că nu răspunde la telefon. Întotdeauna răspunde.

— Tata a zis că bicicleta ei nouă a dispărut.

— Poftim? Ce ciudat!

— Deci... pur și simplu a plecat cu bicicleta pe stradă și a dispărut ca măgarul în ceață?

— Dar nu și-a luat casca. Ceea ce mi se pare foarte aiurea.

— Cred că e timpul să o dăm dispărută.

— A trecut deja mai bine de o săptămână. E prea mult timp.

— Cum am mai spus, practic, ea nu...

— E clar un caz de dispariție, din moment ce *nu știm unde e*.

Chelnerița ridică vocea atât de mult, încât friza impolitețea.

— Sunteți gata să comandați?

Ei n-o auziră.

— A fost vreunul dintre voi pe-acasă până acum?

— Tata mi-a zis: „Te rog, nu veni!“ A zis că-i „foarte ocupat“.

— Foarte *ocupat*? Cu ce e atât de ocupat?

Chelnerița se strecură pe lângă ei, printre scaune și perete, astfel ca măcar unul dintre ei s-o vadă.

— Știi ce s-ar putea întâmpla dacă o dăm dispărută?

Vorbise unul dintre cei doi bărbați, cel care arăta mai bine. Purta o cămașă de in cu mâneci lungi, întoarse până la cot; pantaloni scurți și pantofi, fără șosete. Era cam de 30 și ceva de ani, presupuse chelnerița, avea barbișon și farmecul unei vedete de reality-show sau al unui agent imobiliar.

— L-ar bănuî pe tata.

— Să-l bănuiască pentru ce anume? Întrebă celălalt bărbat, versiunea mai neîngrijită, mai butucănoasă și mai ieftină a primului.

În loc de barbișon, trebuia pur și simplu să se bărbierească.

— Că... știi tu.

Fratele-versiune-mai-costisitoare își trecu degetul de-a lungul gâtului.

Chelnerița rămase nemișcată. Era cea mai bună conversație la care trăsese cu urechea de când se angajase chelneriță.

— Iisuse, Troy!

Fratele-versiune-mai-ieftină oftă.

— Nu-i amuzant! adăugă el.

Celălalt bărbat ridică din umeri.

— Poliția o să-ntrebe dacă s-au certat. Iar tata a zis că ei *chiar* s-au certat.

— Dar cu siguranță că...

— Poate tata chiar are legătură cu asta, zise cea mai tânără dintre cei patru, o femeie îmbrăcată cu o rochie scurtă, portocalie, presărată cu margarete albe, peste un costum de baie legat în jurul gâtului.

Avea părul vopsit albastru (chelnerița râvnea fix la acea nuanță), legat la spate într-un coc lipicios, ud și încâlcit. Brațele ei căpătaseră un luciu fin de la crema de protecție solară peste care se lipise nisip, de parcă tocmai atunci venise de la plajă, cu toate că se aflau la o distanță de cel puțin 40 de minute de mers cu mașina de coastă.

— Poate că a răbufnit. Poate că, în cele din urmă, a răbufnit, accentuă ea.

— Încetați, amândoi! zise cealaltă femeie, despre care chelnerița își dădu seama acum că era o clientă obișnuită care comanda mereu o cafea *flat white* mare și fierbinte, cu lapte de soia.

Numele ei era Brooke. Brooke cu „e” la sfârșit. Scriau numele clienților pe capacele recipientelor de cafea, iar această femeie subliniase o dată, într-o manieră timidă, însă hotărâtă, ca și cum nu se putuse abține, că trebuie pus un „e” la sfârșitul numelui ei.

Era politicoasă, însă nu vorbea și, de obicei, puțin stresată, de parcă știa deja că ziua n-avea să fie așa cum își dorea. Plătea cu o bancnotă de cinci dolari și lăsa mereu o monedă de 50 de cenți în borcanul cu bacșișuri. Se îmbrăca la fel în fiecare zi: cămașă polo bleumarin, pantaloni scurți și pantofi de alergat, cu șosete.

Azi era îmbrăcată ca pentru weekend, cu o fustă și un top, însă tot părea un membru al forțelor armate în afara serviciului sau o profesoară de sport care nu ți-ar accepta vreodată scuza că te doare burta.

— Tata nu i-ar face *niciodată* rău mamei, îi zise ea surorii sale. *Niciodată!*

— Of, Doamne, bineînțeles că nu i-ar face rău. Nu vorbeam serios!

Fata cu părul albastru își ridică mâinile și chelnerița îi văzu pielea ridată din jurul ochilor și a gurii și își dădu seama că nu era deloc tânără, era doar îmbrăcată tinerește. Era o persoană de vârstă mijlocie deghizată într-una mai tânără. De la distanță, ai fi presupus că are 20 de ani; de aproape, i-ai fi dat 40, poate. Voia să păcălească.

— Mama și tata au o căsătorie cu adevărat solidă, zise Brooke-cu-„e“-la-sfârșit și ceva din tonalitatea vocii ei extrem de politicoase o făcu pe chelneriță să creadă că, în ciuda hainelor sobre, era posibil să fie cea mai tânără dintre cei patru.

Fratele care arăta mai bine îi aruncă o privire întrebătoare.

— Oare am crescut în aceeași casă?

— Nu știi. Oare? Pentru că n-am văzut *niciodată* niciun semn de violență... adică, *Dumnezeule!*

— În fine, nu eu insinuez asta. Spun că e posibil ca *alte* persoane să insinueze.

Femeia cu părul albastru ridică privirea și o zări pe chelneriță.

— Scuze! Încă nu ne-am uitat! adăugă, luând meniul laminat.

— E-n regulă, zise chelnerița.

Voia să audă mai mult.

— Suntem cu gândul în altă parte. Mama noastră a dispărut.

— O, nu. E... grav?

Chelnerița nu prea știa cum să reacționeze. Oamenii aștia nu păreau *atât* de îngrijorați. Erau cu toții mult mai

în vârstă decât ea, probabil — prin urmare, mama lor era foarte în vârstă? Adică, o bătrânică? Cum putea să dispară o bătrânică? Avea demență senilă?

Brooke-cu-„e“-la-sfârșit tresări. Îi șopti surorii sale:

— Nu le spune asta oamenilor!

— Îmi cer scuze. E *posibil* ca mama noastră să fi dispărut, se corectă femeia cu părul albastru. Pentru moment, nu știm unde e.

— Trebuie să mergeți înapoi pe urmele ei, zise chelnerița și continuă în același stil. Când ați văzut-o ultima dată?

Se așternu o liniște apăsătoare. Se uitară toți la ea, cu ochii lor căprui, lichizi și identici și cu expresii sobre. Aveau gene atât de închise la culoare, încât păreau date cu tuș.

— Știi ceva? Ai dreptate. Exact asta trebuie să facem.

Femeia cu părul albastru încuviință încet, ca și cum ar fi luat în serios acea idee prostească. Să meargă înapoi pe urmele ei.

— Vom încerca toți plăcinta cu mere și frișcă, le întrerupse fratele-versiune-mai-costisitoare. Și după aia o să-ți spunem ce credem.

— E bună! zise fratele-versiune-mai-ieftină, bătând cu marginea meniului de partea laterală a mesei.

— La micul dejun? zise Brooke-cu-„e“-la-sfârșit, însă zâmbi pieziș la cine știe ce glumă de-a lor referitoare la plăcinta cu mere și toți înmânară ușurați meniurile, cu aerul că „atunci, gata, s-a rezolvat“, așa cum fac toți oamenii când returnează meniurile, bucuroși să scape de ele.

Chelnerița scrisese în carnetelul ei *4 x plc. mr.* și îndreptă teancul de meniuri.

— Auziți? zise fratele-versiune-mai-ieftină. Dar a sunat-o careva dintre voi?

— Cafele? întrebă chelnerița.

— Vrem câte o cafea neagră, lungă, zise fratele-versiune-mai-costisitoare și chelnerița se uită în ochii lui Brooke-cu-„e“-la-sfârșit pentru a-i da ocazia să spună: „Nu, de fapt, asta nu-i cafeaua mea preferată. Eu iau mereu o cafea *flat white* mare și fierbinte, cu lapte de soia“, însă aceasta era ocupată să se uite la fratele ei.

— Bineînțeles că am sunat-o, zise ea mai departe. De un milion de ori. I-am dat mesaje. Voi nu?

— Deci, patru cafele negre, lungi? întrebă chelnerița.

Nu-i răspunse nimeni.

— Bine, deci patru cafele negre, lungi.

— Nu pe mama. Pe *ea!* preciză fratele-versiune-mai-ieftină punându-și coatele pe masă și apăsându-și tâmplele cu vârful degetelor. Pe Savannah. A încercat careva să ia legătura cu ea?

Chelnerița nu mai avea nicio scuză să zăbovească acolo și să tragă cu urechea.

Savannah era o altă soră de-a lor? De ce nu se afla și ea aici, azi? Era oaia neagră a familiei? Fiica răătăitoare? Țsta era motivul pentru care numele ei păruse să aterizeze între ei atât de rău prevestitor? O *sunase* careva?

Chelnerița se duse la teighea și atinse clopoțelul cu podul palmei, anunțând comanda.

Capitolul doi

Septembrie trecut

Era aproape ora 11, într-o noapte de marți răcoroasă, cu vânt. Petalele roz-pal ale florilor de cireș zburau și se răsuceau în aer, în timp ce taxiul trecea încet pe lângă reședințele vechi proaspăt renovate, fiecare având câte un sedan luxos de clasă medie și un trio ordonat de pubele pe roți, în culori diferite, la marginea trotuarului. Un opo-sum cu coada inelară sări peste un gard de piatră, surprins de farurile taxiului. Un câine mic lătră o dată, apoi tăcu. Aerul mirosea a fum de lemn, iarbă tăiată și miel gătit la foc mic. Majoritatea caselor erau cufundate în întuneric, cu excepția ochiului vigilent al camerelor de securitate.

Joy Delaney, de la numărul nouă, încărca mașina de spălat vase, în timp ce asculta ultimul episod din podcastul Tipului-cu-migrena la noile și modernele căști wireless pe care i le făcuse cadou fiul său de ziua ei.

Joy era o femeie mică, zveltă și energică, cu un păr alb și lucios care-i ajungea până la umeri. Nu-și putea aminti

niciodată dacă avea 68 sau 69 de ani, ba chiar, uneori, părea să creadă că avea 67. (Avea 69.) În acest moment, purta blugi și un cardigan negru peste un tricou în dungi și șosete de lână. Se presupunea că arăta „excelent pentru vârsta ei“. Tinerii din magazine îi spuneau adeseori asta. Ea ar fi vrut mereu să le zică: „Habar n-ai câți ani am, idiotule, așa că de unde știi că arăt excelent pentru vârsta mea?“

Soțul ei, Stan Delaney, stătea în fotoliul său din camera de zi, cu câte o pungă de gheață pe fiecare genunchi, urmărind un documentar despre cele mai mari poduri din lume, în timp ce se înfrupta dintr-o pungă de biscuiți cu ardei, înmuindu-i pe fiecare într-o cutie cu cremă de brânză.

Bătrânul lor terrier Staffordshire, Steffi (botezat după Steffi Graf, pentru că, pui fiind, era iute de picior), stătea pe podeaua bucătăriei lângă Joy, rozând pe furiș un ziar. În ultimul an, Steffi începuse să roadă obsesiv orice bucată de hârtie pe care o găsea prin casă, lucru care se datora, din câte se pare, unei tulburări psihice specifice câinilor, provocată, probabil, de stres, cu toate că nimeni nu știa de ce era stresată Steffi.

Cel puțin, obiceiul lui Steffi de a roade hârtie era mai acceptabil decât acela al pisicii vecinei Caro, Otis, care începuse să fure haine din casele de pe această stradă înfundată și, mai ales, cu totul umilitor, lenjerie intimă, pe care Caro era prea jenată să o mai returneze, cu excepția lenjeriei lui Joy, bineînțeles.

Joy știa că uriașele sale căști o făceau să semene cu o extraterestră, însă nu-i păsa. După ani în care-i implorase pe copii să facă liniște, acum nu mai putea suporta acea liniște. Tăcerea urla în așa-zisul ei cuib pustiu. Cuibul lor rămăsese

pustiu de mulți ani, așa că ar fi trebuit să se obișnuiască, însă anul trecut își vânduseră afacerea și Joy se simțise de parcă totul se sfârșise, se oprise în loc. În căutarea zgomotului, devenise dependentă de podcasturi. Adeseori mergea la culcare cu căștile încă pe urechi, astfel încât să poată fi legănată până adormea de cântecul vocii sfătoase și autoritare.

Nu avea migrene, însă fiica ei cea mai mică suferea de așa ceva, drept care Joy asculta podcastul Tipului-cu-migrena atât pentru ponturi pe care să i le poată transmite lui Brooke, cât și ca pe o pedeapsă. În ultimii ani, ajunsese să fie aproape bolnavă de regret pentru indiferența și nerăbdarea cu care răspunsese la început la durerile de cap ale lui Brooke specifice copilăriei, așa cum obișnuiau să fie numite.

„Regretul“ poate fi tema autobiografiei mele, gândi ea, în timp ce încerca să vâre răzătoarea de brânză în mașina de spălat vase, lângă tigaie. *O viață de regrete*, de Joy Delaney.

Seara trecută fusese la prima ședință dintr-o prelegere intitulată „Vrei să scrii o autobiografie?“, la cursurile serale locale. Joy nu voia să scrie o autobiografie, însă Caro voia, așa că îi ținea companie. Caro era văduvă și timidă și nu voia să meargă singură. Joy o va ajuta pe Caro să-și facă un prieten (pusese ea deja ochii pe cineva potrivit), apoi ea va renunța la curs. Profesorul explicase că procesul de scriere a unei autobiografii începe cu alegerea unei teme, apoi pur și simplu găseai anecdote care să vină în sprijinul temei.

— Poate tema ta e „Am crescut pe partea greșită a străzii, dar uită-te la mine acum“, zise profesorul și toate doamnele în costume taioare cu pantaloni și cercei cu perle încuviințară solemn din cap și scriseră *pe partea greșită a străzii* în carnetele lor noi-nouțe.

— Ei bine, măcar tema autobiografiei tale e evidentă, îi spuse Caro lui Joy în drum spre casă.

— Serios? zise Joy.

— E *tenisul*. Tema ta e tenisul.

— Asta nu-i o temă, zise Joy. O temă e mai degrabă „răzbu-
narea“ sau „succesul în pofida șanselor“ sau...

— Ai putea-o numi *Ghem, set și meci: povestea unei fami-
lii din tenis*.

— Dar asta... noi nu suntem *vedete*, zise Joy. Noi doar
avem o școală de tenis și un club de tenis local. Nu sun-
tem familia Williams.

Din nu se știe ce motiv, găsea comentariul lui Caro
enervant. Chiar supărător.

Caro părea surprinsă.

— Despre ce vorbești? Tenisul e pasiunea familiei tale.
Oamenii mereu spun „Urmează-ți pasiunea!“ Și, mi-am
zis: O, dacă aș avea și eu o pasiune! Așa... ca Joy!

Joy schimbase subiectul.

Acum ridică privirea de la mașina de spălat vase și
și-l aminti pe Troy, mic fiind, stând chiar aici în această
bucătărie, ținând racheta în mână ca pe o armă, cu chipul
îmbujorat de furie, cu frumoșii lui ochi căprui plini de vină
și lacrimi cărora nu voia să le dea voie să curgă, strigând:

— *Urăsc tenisul!*

— Ooo, sacrilegiu! zisese Amy, fiindcă rolul ei de soră
mai mare era să eticheteze fiecare ceartă din familie și să
folosească vorbe mari, pe care ceilalți puști nu le înțele-
geau, în timp ce Brooke, încă mică și adorabilă, izbucnise
inevitabil în lacrimi, iar chipul lui Logan devenise inex-
presiv și tâmp.

— Nu urăști tenisul! îi răspunsese Joy.

Era un ordin. Intenționase să spună: *Nu poți urî tenisul, Troy.* Intenționase să spună: *Nu am timpul sau forța de a te lăsa să urăști tenisul.*

Joy scutură ușor din cap pentru a îndepărta amintirea și încercă să redevină atentă la podcast.

— ...*liniile în zigzag care plutesc de-a lungul câmpului vostru vizual, pete sau stele strălucitoare, persoanele care prezintă simptome de migrenă spun că...*

Troy nu urâse cu adevărat tenisul. Unele dintre cele mai fericite amintiri de familie erau pe teren. Majoritatea celor mai fericite amintiri. Unele dintre cele mai urâte amintiri erau tot pe teren, dar haide acum, Troy *juca* tenis și-n ziua de azi. Dacă ar fi urât cu adevărat tenisul, n-ar mai juca și-acum, la 30 de ani.

Oare tenisul era *tema* vieții ei?

Poate Caro avea dreptate. Poate că ea și Stan nu s-ar fi întâlnit niciodată dacă n-ar fi fost tenisul.

Acum mai bine de jumătate de secol. La o petrecere aniversară într-o casă mică și aglomerată. Toată lumea dădea din cap în ritmul melodiei „Popcorn“ a trupei Hot Butter. Joy, având pe-atunci 18 ani, ținea strâns piciorul verde și butucănos al paharului de vin umplut până la buză cu vin cald de Mosel.

— Unde-i Joy? Ar trebui s-o cunoști pe Joy. Tocmai a câștigat un mare turneu.

Acelea fuseseră cuvintele care desfăcuseră semicercul strâns de oameni ce-l înconjurau pe băiatul cu spatele lipit de zid. El era un uriaș, incredibil de înalt și de lat în umeri, cu o claie de păr negru, lung și creț, legat la spate într-o coadă de cal, cu o țigară într-o mână și o cutie de bere în cealaltă. Băieții atletici puteau încă fuma ca turcii

în anii '70. Avea gropiță în obraz, dar aceasta apăru doar când el o văzu pe Joy.

— Ar trebui să facem un meci cândva, zise el.

Ea nu mai auzise niciodată o voce ca aceea, nu la un băiat din generația ei. Era o voce atât de profundă și de domoală, încât oamenii făceau mișto și încercau s-o imite. Ziceau că vocea lui Stan suna ca a lui Johnny Cash. El n-o făcea intenționat. Era doar felul lui de a vorbi. Nu vorbea mult, însă tot ce spunea părea important.

Nu erau singurii jucători de tenis de la acea petrecere, erau doar singurii campioni. A fost destinul, la fel de inevitabil ca orice poveste. Dacă nu s-ar fi întâlnit în acea seară, s-ar fi întâlnit oricum în cele din urmă. Lumea tenisului era mică.

Jucară primul lor meci în acel weekend. Ea pierdu cu 6 la 4, 6 la 4, apoi merse mai departe și își pierdu și virginitatea cu el, cu toate că maică-sa o avertizase că era important să nu facă sex, dacă îi plăcea vreodată un băiat: „De ce să cumperi o vacă, când poți lua lapte gratis?” (Fiicele ei *țipaseră* când auziseră acea frază.)

Joy îi spuse lui Stan că se culcase cu el doar datorită serviciului său la tenis. Avea un serviciu *magnific*. Ea încă îl admira, așteptând acea fracțiune de secundă când timpul se oprea și Stan devenea sculptura unui jucător de tenis: cu spatele arcuit, cu mingea în aer, cu racheta în spatele capului, apoi... *viuum!*

Stan zise că se culcase cu ea doar datorită voleului ei decisiv, apoi îi mărturisi, cu acea voce a lui profundă și domoală, la ureche: *Nu, nu-i adevărat, voleul tău are nevoie de muncă, aglomerezi fileul, m-am culcat cu tine pentru că de îndată ce am văzut picioarele alea am știut că le voiam încolăcite în jurul meu, și Joy se simți fermecată, crezu că acest*

lucru era atât de păcătos și de poetic, deși nu aprecie și critica referitoare la velleul ei.

— ...*acest lucru cauzează eliberarea neurotransmițătorilor...*

Ea se uită la răzătoare. Era plină de morcov, iar mașina de spălat vase n-avea s-o curețe. O clăti la chiuvetă.

— De ce fac eu treaba în locul tău? zise ea înspre mașina de spălat vase și se gândi la zilele de demult, când nu avea acest aparat casnic și stătea la chiuvetă, cu mâinile în mănuși de cauciuc, în apa fierbinte, și cu un zgârie-nori de farfurii murdare lângă ea.

Trecutul se tot lovea de prezent, în ultimul timp. Cu o zi în urmă, moțăia, când se trezise panicată, crezând că uitase să-l ia de la școală pe unul dintre copii. Îi luase câteva minute bune să-și amintească de faptul că toți copiii ei erau acum adulți: adulți cu riduri și ipoteci, diplome și planuri de călătorie.

O făcu să se întrebe dacă nu cumva avea demență senilă. Prietena ei, Linda, care lucrase într-un azil de bătrâni, zicea că în acel loc se strecura un val de neli-niște în fiecare zi la ora când copiii trebuiau luați de la școală, doamnele în vârstă deveneau agitate, convinse că ar trebui să se grăbească și să-și ia odraslele, care, de fapt, erau mature de mult. Când auzise una ca asta, lui Joy îi dăduseră lacrimile; pentru ca, acum, exact lucrul ăsta să i se întâmple și ei.

— E posibil ca intelectul meu superior să mascheze semnele de demență, îi spuse Joy lui Stan.

— Nu pot zice că am observat așa ceva la tine, replică el.

— Semnele de demență? Sau intelectul superior?

— Păi, tu ai fost mereu demență, îi răspunse, apoi plecă, probabil ca să se urce pe vreo scară, deoarece fiii săi îl